

FOLK OG LAND

NR. 34. — 8. ÅRGANG

LØRDAG 7. NOVEMBER 1959

LØSSALG 65 ØRE

Jørgen Sivertsen
Spondal 100

Fransk bok om uretten i Nürnberg

Omfattende og knusende dokumentasjon av Maurice Bardèche i boken «Nürnberg oder die Falschmünzer»

Julius Streichers erklæring om hvorledes han ble misshandlet

Slik myrdet de allierte sin motstanders militære øverstkommanderende, generalfeltmarskalk Wilhelm Keitel. Resultatet av den ridderlige behandling er gjengitt her etter det amerikanske blad «Life», som med stolthet presenterte sine lesere ofrene for bødlen i Nürnberg. Er amerikanerne og deres meningsfeller her hjemme like stolte idag?

En av dem som på et tidlig tidspunkt våget å stå frem og tale mot den kompakte, forstokkede majoritet av hatende og hyklende mennesker i sitt eget land var den franske professor Maurice Bardèche. Han holdt seg helt borte fra politikken under verdenskrigen, men da hans svoger, den kjente franske forfatter Robert Brasillac ble skutt som «landssviker» kastet han seg uforferdet inn i kampen mot løgnen og uretten, og ble hurtig en av opposisjonens mest kjente talsmenn. Hans bøker kom ut i store opplag. I en av dem rettet han også et skarpt angrep på seierherrenes domstol i Nürnberg. Boken ble oversatt

til ni sprog, men i hjemlandet ble han utsatt for en veritabel forfølgelse av aller verste art. Boken ble forbudt i Frankrike, forfatteren ble arrestert og satt inne i tre måneder, hvoretter fulgte en rettsak som varte i fem år. Han ble dømt til 1 års fengsel, en straff som imidlertid ikke ble fullbyrdet fordi republikkens president grep inn.

Under denne rettssak samlet Maurice Bardèche en imponerende bunke med dokumenter for å bevise overfor sine dommere Nürnberg-prosessen illegale karakter. Han fremla også bevis for at han ikke var den eneste som hadde angrepet denne domstol. Tvertimot er der i nesten alle siviliserte land tatt skarpt til-

orde mot denne urett som kalles rett.

Maurice Bardèche har samlet alt dette materiale i en bok som kom ut i Frankrike i 1957 og som het «Nürnberg II ou Les Faux Monnayeurs». Boken foreligger nå i tysk oversettelse på Verlag Karl Heinz Priester, Wiesbaden og har fått titelen «Nürnberg oder die Falschmünzer». Den selges også gjennom Folk og Lands Boktjeneste.

*

Det er en helt knusende dokumentasjon forfatteren her legger frem og likevel er den høyst saklig, som naturlig kan være fordi den var beregnet som kildemateriale i en rettsak. De kilder han påberoper seg fra andre land er aldri av de mest ytterliggående, men sammenlagt gir de allikevel leseren et sterkt inntrykk av at rettsfølelsen dog trass alt ikke er død i verden. Og siden England stadig får holde for i forbindelse med den europeiske borgerkrig, så er det grunn til å peke på her at det kanskje særlig er i England harmen over uretten i Nürnberg er stor og utbredt. Det kommer frem i en lang rekke bøker.

En hører sjelden noe fra Portugal her i dette land, men også i denne lille britiske koloni var det folk som trådte frem og skarpt klandret seierherrenes skammelige fremferd mot sine overvunne fiender. En av dem var Dr. Alfredo Pimenta, medlem av det portugisiske akademi. Vi gjengir litt av en erklæring fra ham angående Nürnbergdommene:

«Men disse beryktede dommere i Nürnberg, som satt der uforsonlig kalde, har ikke skyggen av en unnskyldning. De forble uforandret måned etter måned. Dag etter dag satt de i timesvis likeoverfor tyve ubevgelige, beseirede menn, som var ladet i stikken, som knapt kunne snakke fordi man lukket deres munn, som knapt kunne forsvare seg fordi man innskrenket deres forsvar, og som fra minutt til minutt hadde den truende følelse av å måtte bukke under for de falske beskyldninger og gemenheter, som seierherrene overdyngnet dem med.

Forts. s. 6

Olaf Holm:

Hjemmefronten og folkeretten

I.
Leserne av dette blad vil av Alexander Langes åpne brev til h.r.advokat Wyller ha sett at den siste nærer sterk bekymring for at regjeringen vil akseptere den fra Vest-Tyskland tilbudte erstatning på de betingelser, som republikken har satt, nemlig at den fordeles etter regjeringens skjønn blant dem som p. g.a. rase, tro eller verdensanskuelse har litt overlast fra okkupasjonsmaktens side.

Konsekvensen herav er, at regjeringen dermed erkjenner at alle andre kategorier av såkalte motstandsfolk etter folkeretten er ulovlige, hvilket vil si at det var NS, som under okkupasjonen holdt den lovlige og riktige linje.

Denne erkjennelsen har regjeringen i virkeligheten gitt allerede for år og dag siden.

Den sendte nemlig i sin tid ut til alle husstander i landet et lite skrift som heter «Hvis det skulle bli krig».

Det heter her innledningsvis: «Denne boka er kommet i stand etter tiltak fra

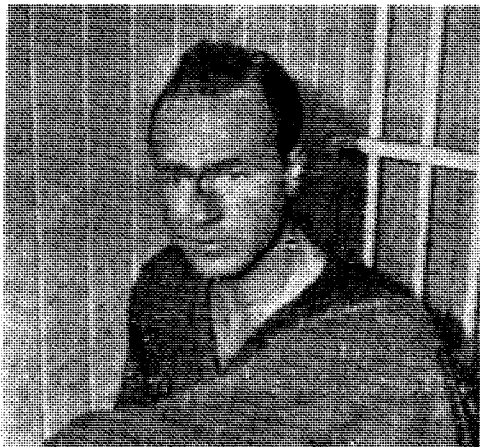
Vil Peder Furubotn skaffe erstatning fra Øst-Tyskland på bedre vilkår?

«Folk og Forsvar» og Norges Forsvarsforening og i samarbeid mellom disse institusjoner og offentlige myndigheter. Den har også fått støtte av regjeringen og staten dekker utgiftene ved utgivelsen. — Boka er redigert etter retningslinjer fra et redaksjonsutvalg oppnevnt av (Forts. s. 6).

To hjemmefrontledere som helgarderte seg,

Også Norge hadde sving på sitt fengselsvesen i 1945. Fehmer ble således anbragt i et bur inne i sellen og ble vekket hvert kvarter om natten «til kontroll». Hvis bildegjengivelsen blir bra vil en også kunne se merker i ansiktet på jangen etter misshandling.

Major Kjelstrup 75 år

Vår kampfelle, major F. H. Kjelstrup, fyller i dag, 7. november, 75 år

Jeg vet ikke noen som i høyere grad enn major Kjelstrup er typen på den gamle, samvittighetsfulle og ansvarsbevisste offiser, han som nå i stor utstrekning er erstattet av de amerikanske masseoverskridere. Jeg skulle tro at Kjelstrup aldri har sloppet en teltplogg eller en statens femøre av syne før det var behørig redegjort for den på alle måter, og inntil så skjeddene går jeg ut fra at uregelmessigheten forfulgte ham både i drømme og i våken tilstand.

Hva det betød for det norske forsvar å ha en slik mann sittende i Forsvarsdepartementet er sikkert innlysende for enhver, i særdeleshett fordi Kjelstrups urokkelige redelighet og ansvarsbevissthet når det gjaldt forvaltningen av statens midler var parret med en varm fedrelandskjærlighet og dyp bekymring for det norske forsvar som Tranmæl og Gerhardsens «patrioter» raserte for fote med bistand av de borgerlige medløpere. Det manglet såvissst ikke på advarsler fra Kjelstrups side, både i budsjettarbeide i departementet og i innlegg i dagspressen forsøkte han å demme opp for ødeleggelsens flom, den som til syvende og sist førte til 9. april 1940. Det tragikomiske var imidlertid at det ikke var forsvarsødeleggerne og internasjonalistene omkring Tranmæl som måtte ta straffen og vanæren for det som hendte, men nettopp fedrelandsvennen og advaren Finn Kjelstrup. På samme måte som hevnen rammet Quisling fordi han hadde rett, men for tidlig, som den franske professor Lèbre uttrykte det.

Etter et langt og fortjenstfullt virke som byråsjef i Forsvarsdepartementet, overtok Kjelstrup under okkupasjonen den utakknemlige oppgave å forvalte restene av det norske forsvar etter at general Ruge på vegne av konge og regjering hadde kapitulert

definitivt og erklærte at Norge ikke skulle bære våpen mot Tyskland mere så lenge verdenskrigen varte. Som sjef for Sivilforvaltningen gjorde Kjelstrup et utmerket arbeid og han ivaretok i utpreget grad alle sine offiserskameraters interesser i denne vanskelige tid, noe som ikke er så kjent som det burde være.

Med sitt urokkelige krav om at alt skal gå ordentlig og redelig for seg og med fullstendig mangel på evne til å gå på akkord selv når det gjelder de minste ting, kan Kjelstrup naturligvis virke irriterende på mange, og så kaller de ham da for petimeiter og reglementsrytter. Visserlig har han noe av dette, men han har også en annen side som ikke så ofte kommer fram i det en kan kalle hans offisielle virke. Som ung offiser opplevet Kjelstrup det store eventyr, da han tjenestgjorde i svarteste Afrika som Kongo-løytnant. Nedskriveren av disse linjer husker en aften under barbarenes raseri, da en del norske offiserer som fanger ble transportert til en mindre norsk by for å vitne i en «landssviksak» mot en kollega. Det ble nødvendig å overnatte i byen, men alle seller i fengslet var opptatt, slik at vitnene måtte anbringes på provisoriske senger ute i den lange fengselsgangen. Foruten Kjelstrup husker jeg at oberst Sundlo var med. Der lå vi på rad og rekke i den dunkle gang og fikk naturligvis ikke sove. Men da åpenbarte den litt stive og høytidelige major seg som en fengslende beretter om fordums eventyr i Kongo. Vi lyttet til ham nesten hele natten og oppdaget at bak den major Kjelstrup vi ellers møtte, lå det en eventyrlysten og munter gutt på lur.

Kjelstrup fikk en hard medfart i etterkrigsoppgjøret etter en såkalt rettergang hvor Solem utfoldet sine mest avskyvekkende egenskaper som «dommer». Men det er ikke lett å få Kjelstrup overende. Gjennom hele fengselstiden og helt fram til denne dag har han arbeidet målbevisst og utrettelig for å blottlegge den urett som rammet ikke bare ham selv, men så mange andre. Og at dette arbeid har vært av den aller største betydning for oss alle, er en kjent sak. I denne forbindelse kan jeg kanskje rope den hemmelighet at det var major Kjelstrup som under pseudonymet Justus Vericultor gav ut et av de mest tungtveiende skrifter som er kommet om etterkrigsoppgjøret: «Den norske kapitulasjon og krigførselsproblemet». Det som der står er urokket til denne dag og den som kjenner Kjelstrup vet også at med den nøyaktighet og

Fort. s. 7.

Fra Skien

På Vidkun Quislings dødsdag den 24/11 ble, som det har vært skikk i en rekke år, holdt et minnemøte her i byen.

Møtet som hadde fått meget god tilslutning fra land og by ble i likhet med tidligere år holdt hos vår trofaste kamerat frk. X i hennes hyggelige hjem.

Vidkun Quislings minne ble hedret ved taler og opplesning. Vertinnen leste Kai Normanns gripende dikt «En laurbærkrans» og Marie Hamsums ord i hennes bok «Under gullregnen» om Knut Hamsums omtale av Quisling som den idealist han var ble sitert og gav de tilstedeværende et bilde av vår fører som den idealist og oppofrende fedrelandssinnede normann han var, som ofret alt og tilslutt sit liv for et folk som lønnet ham så dårlig og for de menn som tok hans liv for å dekke over sitt eget forrederi og sin skam.

De av våre venner som var gått bort i det forgangne år siden forrige minnemøte ble også hedret ved minneord og stillhet.

Vår venn kunstmaleren, som samme dag hadde sin 83-årige fødselsdag, var som vanlig med og ble hyldet i ord og gjerning for sin aldri sviktende interesse for felles sak. Det er ikke mange som er så ung i tanker og sinn som ham og som har bevart sine meningers mot. Et eksempel for mange av oss andre.

Vår vertinne hadde dekket et hyggelig kaffebord med annen bevertning og tiden gikk så altfor fort som den gjerne gjør når venner og feller treffes.

Med et minne rikere reiste så tilslutt hver til sitt og samværet med venner som er sveiset sammen etter «retts»-forfølgning og overlaster fra tidens makthavere styrker samholdet.

Møtet ønsket å sende en hilsen til Forbundet og Folk og Land med en takk for alt det slit og strev som blir ydet for å rehabilitere «rettsoppgjøret»s ofre. Og det ble gitt uttrykk for den forakt som man hadde overfor dem som har falt i Forbundet og dets menn i ryggen og skadet vår sak med falske beskyldninger i motpartens presse.

Referent.

GULLVÅG OG BALSTAD VIL HA NYTT RETTSOPPGJØR.

I en anmeldelse av Olav Gullvågs bok «Levi Lening og hans hus» skriver forfatteren Stein Balstad bl. a. i Vårt Land:

«Rettsoppgjøret etter 1949 tar han kraftig fatt på. Flere vil kanskje gi Gullvåg medhold når han antyder et nytt rettsoppgjør».

Foran toppmøtet

Norden ønsker en fornuftig fred

En alminnelig avisleser får lett det inntrykk, at Amerika har godtatt en deling av Tyskland.

De gamle kulturland Brandenburg og Sachsen kommer da under Moskvas maktområde.

En slik utvikling er meget farlig for Europa.

Har Amerika gitt opp tysk samling, så må Norden av all kraft gå inn for at Brandenburg—Sachsen får *finsk* status. Det må dannes et nøytralitetsforbund av Sverige—Finnland og Brandenburg—Sachsen. Og Brandenburg—Sachsen må få samme rettigheter som Finnland, og frie valg.

En slik fred vil tilfredsstille det amerikanske folk. Amerika slipper et større prestisjetap. Og det svekker ikke Nato. Freden vil også tilfredsstille Frankrike og Vesttyskland. Bayerne er like glade i franskmennene som i brandenburgerne. Den vil også tilfredsstille Norden. Norge og Danmark kan eventuelt gå ut av Nato og inn i et slikt vebnet nøytralitetsforbund sammen med Sverige, Finnland og Brandenburg—Sachsen. Det nye femmaktsforbund kunne også bli stort nok til å danne sin egen tollunion. Området har også felles religion: Den Luthersk-evangeliske kirke.

En slik fred ville også til-

fredsstille Sovjetunionen. Den ville slippe amerikansk innkretsningsspolitikk i Norden.

Et vebnet nøytralitetsforbund i Norden ville være den beste garanti både Amerika og Sovjet kunne ha.

De kommunistiske lederne i Østtyskland ville nok bli skuffet over en slik fred. Men Amerika er en så rik stat at man meget lett kunne gi dem et luksuriøst liv på et førsteklasses turisthotell i Sveits eller ved Rivieraen.

La oss derfor håpe at Amerikanerne vil gi Europa en fornuftig fred.

Quisling sa ofte at Tysklands skjebne var Norges skjebne.

I dag kan man trygt si at Berlins skjebne er Oslos skjebne.

O. K.

Giroblanketten gjelder bladpengene

Det er bare snaue 2 måneder igjen av året 1959 og så gjelder det da i tide å ordne med abonnementsfornyelsen for kommende år. Vi har i dag lagt ved avisen en postgiroblankett og ber våre abonnenter gjøre bruk av den så snart som mulig.

Vi er også nødt til å be alle som overhodet har noen kroner å avse om å huske på oss. Vi må nødvendigvis ha hjelp for å komme over kneiken igjen og regner med som vanlig å få en håndrekning av våre lesere.

På forhånd hjertelig takk!

over norske medlemmer i det tyske handelskammer i Norge. Direksjonen fant det passende å si opp en kontordame, som hadde vært medlem av eller tangert NS. Det skulle herrene nødig ha gjort. Oppsigelse av assurance begynte å strømme inn med en så fartruende fart, at saken måtte undersøkes. Resultatet var at direksjonen øyeblikkelig gikk til det skritt «å utsette sin overbevisning» og i høfligste former anmodet den unge dame om å komme tilbake. Dermed var den sak ordnet.

I et annet tilfelle førte den såkalte nasjonale holdning til, at en eldre funksjonær ble oppsagt, fordi han var medlem av NS. Et konkurrerende selskap med en direksjon med normalt omløp i hodet stod straks ferdig med et agentur for vedkommende, som reiste rundt til sine meningsfeller og venner, som selvfølgelig flyttet sine assurance over til ham og sendte ham videre til venner og bekjente med forhåndsunderretning om hvorledes saken lå an. Vår mann sitter i dag bedre i det enn han noen gang har håpet på.

Der foreligger flere slike tilfeller.

En assuranceoverflytter

Assuransesvik

Med assuransesvik forstår man i alminnelighet, at den som tegner assurance sviker sitt selskap. Det skjer vel vesentlig ved ildspåsettelse. Ved livsassurance lar det seg vanskelig arrangere, men det skjer jo det også.

I tilfellet med tvillingselskapet «Storebrand» og «Idun» er det de assurerte frontkjempers etterlatte som er sveket, idet assurandøren har latt seg presse til å utbetale de «skitne penger» til statens utpressningsbyrå. Dog med regress til staten, antagelig i den gammeldagse tro, at det har noen verdi i våre dager.

Av A. L.s rapport fra et møte i Christiansand, ser vi at de vanlige følger hvor et assurance selskap opptrer unfair overfor NS-folk, ikke er uteblitt. Den første overflytning av assurance til et annet selskap fra tvillingselskapet foregikk der.

Der er forekommet en del slike «kurer», hvor vedkommende selskaps direksjon innså sitt feilgrep fortore enn svint.

Det hendte like etter den såkalte frigjøring, at direksjonen i et assurance selskap fant det fornødent å demonstrere sin nasjonale holdning. Det var kanskje påkrevet, skal man dømme etter listen

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Når pengene i kisten klinger -**

Det er ganske pussig at det er de mennesker som snakker høyst om frigjørelse fra dogmetro og autoritetsdyrkelse som også går i spissen når det gjelder å spenne menneskeheten i demokratismens nye dogmebroderte spenntroye.

Ingen inkvisisjon har vært mere nidkjær til å slå ned på kjetterske meninger enn den flokk av venstreliberale styresmenn som har tatt seg retten til å tale på fremskrittets og kulturens vegne. Aldri har friheten til å mene og tro noe annet enn det demokratismens latterlige dogmer sier, vært mindre enn idag. Krustsjov og Mao og alle de andre store tyranner er de rene sinkene sammenlignet med de herrer som idag forteller oss hva vi skal mene om alle ting og som med human og kjærlig omsorg støter oss ut i det ytterste mørke — der hvor «nynazismen» og barbariet holder til — hvis vi ikke høylydt bekjenner oss til den autoriserte tro.

Vel, når det ikke akkurat dreier seg om «urolige tider», så blir en vel ikke direkte slått ihjel om en sier at jorden går rundt hvis demokratismen har dekretert at den står stille. Skjønt enkelte, som den tyske forfatter Venatier, også ble behørig avlivet. Men også ellers er det så mange måter å gjøre det på. For går en over den grense for meningsfrihet — den som stopper ved pornografien — som våre velvise styrere har trukket opp, så tropper også demokratismens inkvisisjon frem under høye jubelrop fra Dagbladet. Da er en «nynazist» og da er en forbryter, da er en moden for dærekisten eller blir iallfall observert å være svekket både her og der av professor Langfeldt, hin store humanist og demokratist, da mister en sitt arbeid, sin anseelse og sin medborgerlige aktelse, da knuses en like effektivt som inkvisisjonen tilintetgjorde sine motstandere på kjetterbålene. Nei, vi overdriver på ingen måte. For er det for eksempel tillatelig og tilstedelig, for ikke å snakke om anstendig, å hevde avvikende meninger om krigsskylden, om Adolf Hitler, om etterkrigsoppgjøret, om Franco, om Sør-Afrikasambandet eller noen av de moderne dogmer? Prøver en på det, så skal en meget snart få føle at den moderne inkvisisjon slår hardt og ubarmhjertig, på det at vår demokratiske sjel kan frelses.

Sammenligner en med hine gamle og harde tider, så er det faktisk mye som taler til fordel for fedrenes mere renselige brutalitet. De hyklet iallfall ikke. De samlet ikke inn penger til inkvisisjonens ofre etter å ha jublet rundt pinebenkene og etter å ha angitt dem til sjelefrelserne. Men hva gjør en i våre dager? Under stor og alminnelig jubel rives alle de gamle nasjonalitetsgrenser ned og de røde horder slippes ut over Europa, i millioner drives tyskere fra hus og hjem i død og undergang eller til flyktningeleirenes helveter, ut i ørknen jager en en million arabere som hadde den ulykke å eie det land som Israel begjærte. Grusomt og ondt og verdig de moderne humanister. Men direkte motbydelig blir det når de samme folk som jublet til uretten, til mordene og til den brutale utdrivelse, de som forrødte Europa, idag slår seg til riddere på å samle inn penger til disse ofre for deres eget raseri.

Var det anger og trang til å gjøre gammel urett god, som drev disse lusne penneknekter og disse halvvrøde studenter med sin Ilja Ehrenburg og med de evindelige resolusjonene, så fikk det enda gå. Da kunne en respektere det. Isteden er det rene skjære sensasjonslysten, rene skjære hykleriet og rene skjære forløyetheten. For det er de som står bak «Verdens flyktningear» både ute i verden og her i Norge som også har ansvaret for at alle disse millioner av ulykkelige

**Deutsche Handelskammer
in Norwegen**

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemsskap må søkes skriftlig, og godkjenning skjer ved simpelt stemmeflertall i styret —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

R. Gustin Granne, Agenturen, Karl Johans gt. 16, Oslo.

Brødrene Granrud, Kolonialwaren engros, postboks 70, Hammar.

Guttorm Granum, Kolonialwaren u. Früchte engros, Gjøvik. Aktieselskabet Greaker Cellulosefabrik, Dronningens gt. 13, Oslo.

Grendahl & Minsaa A/S, Auto-u. Radiogeschäft, postboks 365, Trondheim.

Grepa og Mjølva Fabrikker, Fabrik f. elektrische Herde, Ørsta, Sunnmøre.

Johs. Grilstads Eftf., Leder- u. Schuhgeschäft, Olav Tryggvessons gt. 43, Trondheim.

Grimstad Gartneri, Grimstad. Grimstad Konservesfabrik, Obst- u. Gemüsekonservern, Grimstad.

B. Grøndal, Lederagenturen, Nedre Vollgt. 9 VI, Oslo.

Emil Grønnings Eftf. A/S, Eisenwaren, Malerartikel, Olav Tryggvessons gt. 48, Trondheim.

A/S Hartvig Grønning, Agentur in Eisen, Stahl, Metallen, Storgt. 12, Oslo.

Carl Grünert, Florabakken 10, Nordstrand.

Ved slutten av det første forretningsår (31. mars 1941) tellet Det Tyske Handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer. Vi fortsetter medlemslisten i neste nr.

mennesker ble flyktninger

Det var under deres jubel og tilslutning Europa ble forrådt dengang, slik de alltid vil juble til den undergang som også er deres egen. — Deres er skylden og ansvaret for milliondrap og millionelendighet. Slik enhver får ta ansvaret når en tier der det må tales.

La så de ulykkelige og de forrødte og de undertrykte i alle land, også de som måtte flykte fra Norge for uretten og volden mot anderledes tenkende, også de som ble her men som er like gode flyktninger for det, prøve å tilgi den pengesamlende urett, den moderne inkvisisjons korgutter. Disse som turer frem i den gamle ondskap og den gamle urett. Disse som vel nok ved offentlige forestillinger vil gi en mynt til urettens ofre ute i den store verden, men som ikke ofrer en tanke på den urett som er gjort titusen på titusen av egne landsmenn. Disse som ikke har 2 øre å gi til de invalide frontkjempere og de frontkjemperbarn som den norske stat og Idun ribbet med bifall av Oslo byrett.

OLA FURUSETH:

Spikersuppa koker over

Det gamle eventyret om «Fanten og spikersuppa» har vært et mønster for mange slunkne fanter. Ikke minst i vår tid.

Den originale fanten var en god psykolog. Da han tren inn i stua og fikk se hvor lite gjestmild kona så ut, så forstod han jo at det ikke nyttet å be pent om mat.

Hun stod jo formelig i forsvarsstilling foran matskapet, — kom ikke der.

Så spant han sin ende om sin patente spikersuppe, og så fikk han jo låne gryte og varme. Nå var kjerringas nysgjerrighet vakt. Og så suggererte han videre, rørte og rørte i vannet og beskrev hvor god denne suppa skulle bli. Hadde han nå bare hatt ørpittelite av det ene etter det andre og hatt oppi, så hadde det nå blit en aldeles vidunderlig suppe.

Og nå ga kona villig, for nå var hun nærmest hypnotisert av denne trollmann. Og da fanten grandtøst bød henne spise med seg, så var hun bare lutrer takknemlighet og glede.

Vi smilte av denne enfoldige kjerringa som gikk fem på. Nå da vi selv er i kjerringas sted og har blitt lurt opp i stry, er det ikke fullt så morsomt lenger. Vi vil ikke være ved det, heller.

I dag har fanten eller fantene, for det er tusener av dem, lært seg den store multiplikasjonstabellen. Og han har flere hjelpemidler enn den omflakkende fanten hadde.

Nå er det ikke en spiker lenger, nå er det Jernverk, solidaritet, velferdsstat, trygder over en lav skog.

Jojo, men.

Og fanten er ikke lenger fant, han er politiker, byråsjef, han er selvestaten. Byråkraten har forhekset den norske kjerringa slik at han snart suger margen ut av henne.

Spikersuppa koker over —. Kjerringa stemmer på fanten. Hun som en gang syntes det var stritt med tredve millioner til forsvaret er raus i dag og tier til en milliard. Og går med på den mest stupide forvarspakt som tenkes kan. Hva vil et lemen mot en bjørn?

Mot dumheten kjemper selv gudene forgjeves, det har de visst bestandig gjort.

Guder og mennesker som prøver det, de blir forfulgt, dømt og fordømt. Ialffall blir de minst mentalundersøkt.

Det klassiske eksemplet har vi i bibelhistorien. Den som den gang preket omvendelse ble forfulgt, dømt og hengt på et kors.

Historien vet også å berette at den by som felte ham ble jevnet med jorden noen år senere av feltherren Titus.

Skal noen av oss gråte ved mur-restene av vårt Jerusalem?

Hvorfor alltid så sent med en erkjennelse?

Fantene koker videre på sin spikersuppe, den er nå råge full, mens skapene snart er tomme.

Og så vil alle være fanter, ingen vil skape noe, for det blir bare tatt fra en. Av fantene.

Så blir vi fant og tater alle sammen og henger den siste bonde.

Ola Furuseth.

**Beretning fra
okkupasjonstiden**

Herr redaktør!

I «Folk og Land» nr. 30 kommer T. med et forslag om å få satt opp en kortfattet historisk beretning for tiden omkring den annen verdenskrig. Selv har jeg drøftet tanken med enkelte kamerater og for noen måneder siden hadde jeg også skrevet et innlegg til avisen om det, men det ble av en eller annen grunn liggende unyttet. Jeg hadde blant annet skrevet:

«Men selv om mange av oss er passive i den kamp «Folk og Land» fører, og tilsynelatende støtter de øvrige avisene parole om «ro omkring rettsoppgjøret» krever virkeligheten en uunngåelig aktivitet. Det er når barna våre vokser opp og etterhvert får høre visse historier — vesentlig på skolen. My home is my castle — et område som selv ikke Dagbladet greier å beherske, men bare kan anmode oss om å «gå stille i dørene». Og vær forvisset om at overfor barna våre kommer vi ikke med «lagn og forbannet dikt». Sannheten behøver ikke å falle med døren inn i huset. Den skal få sin fulle sjanse i alle fall.

Herr redaktør!

Jer er enig med Dem og Griniklubben. Vi trenger et historiehefte eller en historiebok om Norges stilling før, under og etter den annen verdenskrig. Den måtte være populær og strengt vitenskapelig, overensstemmende med de historiske fakta. I dag skulle ikke dette være uoverkommelig. Det finnes så mange pålitelige historiske kilder.

Hensikten med en slik historiebok synes for T. å være å gi de unge studentene en håndrekning. Så uselvsk er dessverre ikke jeg. Nei, studentene kunne eventuelt kjøpe den — eller la være, etter min mening. Det gjør meg ikke det minste ondt om andre hevder et historisk syn som jeg av hensyn til fakta ikke kan godta. Det er jo bare den eksakte vitenskap som har framtiden for seg — og det er våre egne det i første rekke gjelder. La så de andre være inntil videre — mener jeg.

J. S. J.

BAK KULISSENE: OG SLIK KOM KRIGEN - -

«Big apple» som Churchill tok undervisning i.

Forberedelser

«Ikke så hurtig, herr minister, ikke riktig så hurtig. Ellers går det utmerket!»

Den herre som får denne formaning fra danselæreren stan- ser opp i dansen. Jazzorkesteret setter i pány, og nå glir, stam- per og sklir herren atter over parketten, men langsommere enn før. Denne gang er danse- læreren tilfreds: «Utmerket, hr. minister, utmerket!» roper han, og den unge platinablondede da- me som ministeren danser med, smiler lettet opp mot ham. Hennes partner er Winston Churchill, som i dette år 1939 oppholder seg i Cannes på re- kreasjon. Cannes er det mon- dene vinterkursted på den fran- ske Riviera. Churchill holder på å lære seg den nyeste amerik- ske dans «Big apple». Nå går han sammen med damen tilba- ke til sitt bord i det fasjonable kasino «Aux Ambassadeurs», og sier noe andpusten etter dan- sen: «Jeg synes ikke dette er så vanskelig som Lambeth Walk!»

Etter en stunds forløp reiser han seg og tar avskjed, det er allerede blitt sent, men skjønt han i år blir 65, tenker han ikke på å gå tilsengs. Han går over i spillesalen, kjøper et inngangs- kort for 55 francs og spiller så time etter time. Enten han vin- ner eller taper damper han på sin tykke sigar, og han spiller seigt, egensindig, likegyldig overfor tap, fast overbevist om at han kan betvinge lykken gjennom hårdnakkethet. Først klokken fem om morgenen da spillesalen skal stenge, reiser han seg — og da treffer han den jødiske forfatter som skri- ver under navnet André Maurois og er en lidenskapelig forsvarer av England i Frankrike. Chur- chill snakker straks til ham, men han snakker hverken om «Big apple» eller om sitt tap i spill. Abrupt, uten noen slags over- gang, akkurat som om han skul- le fortsette en tankegang som har beskjefitiget ham uopphør- lig og enerådende trass i «Big apple» og spillebank, sier han: «Maurois, jeg er ikke tilfreds

med Dem. Hva var det jeg sa til Dem i 1935 — De husker jo at vi møttes hos min tante i London? De skulle ikke skrive flere romaner og ikke flere bio- grafier, men istedet skulle De hver dag skrive en avisartikkel, og stadig det samme opp igjen og opp igjen: Frankrike var Europas første luftmakt, nå er det sunket ned på femteplass! Frankrike trenger fly, fly og at- ter fly. — Har De gjort det? Nei, isteden har De skrevet De- res romaner og biografier som om det var viktigere i den situa- sjon Frankrike er i å skildre en kvinnes lidenskaper! Og tro meg, den dag er ikke fjern da De kommer til å beklage at De ikke fulgte mitt råd!»

«Herr Churchill, jeg svarte Dem allerede dengang at da jeg ikke er noen fagmann, kommer man til å le meg ut! Dessuten vet De jo at det blir rustet fe- beraktig hos oss — —»

«Men ikke nok, ikke på langt nær nok», svarer Churchill. «Og hør på meg — skriv fra imorgen av disse artikler! Hvis De ikke gjør det går Frankrike under».

Begge to står foran inngangen til kasinoet. Det er ikke helt lyst lenger, lampene brenner og ut av huset kommer kelnerne og musikantene, søvnige og med frakkekravene slått opp.

*

Den 12. april, en onsdag, er en usedvanlig varm dag i Lon- don — termometret viser 27°. Churchill går med frakken på armen ned Downing Street. Hva

Den utrettelige krigshisser.

har det ikke skjedd for noe i Europa i disse første måneder av året 1939! Den tsjekkoslava- kiske skinnstat er brutt sammen og England og Frankrike har gitt Polen garanti for dets gren- ser for fremdeles å spille med i Øst-Europa. Nå åpner Churchill den lille dør til huset nummer 10. Han er kjent her og står snart i det store bibliotek hvor herr og fru Chamberlain hver onsdag på slaget fem drikker te. Vinduene står åpne for at vårluften kan slippe inn, og ly- set faller på de to vakre land- skapsmalerier av Turner, den berømte engelske maler (1775— 1851), som Tate-Gallerie har stillet til forføyning for den bri- tiske førsteminister — riktignok på den betingelse at det bare gjelder for fredstider.

Fru Chamberlain smører på det ristede brød. «Hva synes De om mine narcisser?» spør hun besøkeren. «De er så vakre! Vi bragte dem med oss søndag fra Kew Gardens. Jeg har forresten lest i Deres bok om Marlborough at Deres stamfar også var svært glad i blomster?»

Winston Churchill kaster et flyktig blick på narcissene og Chamberlain smiler. Men han ser tankefull ut, og gjennom hodet på begge går det andre tan- ker enn slike om blomster. Og så reiser Chamberlain seg og tar Churchill med inn i sitt arbeids- værelse. Denne står fremdeles med pipen i den ene hånd og tobakksesken i den annen, da han allerede styrer løs på sitt mål: «Neville», sier han. «De tror forhåpentlig ikke på de for- dømt idioter («damned fools») som stadig hevder at jeg vil puf- fe Dem tilside og bli premier- minister?»

«Naturligvis ikke, kjære Win- ston», svarer Chamberlain høf- lig. «Dessuten gir jeg gjerne plass for Dem hvis det skulle bli nødvendig».

Churchill hever pipen av- vergende.

«Og jeg ville også gjerne straks sikre meg Deres hjelp», fortsetter Chamberlain forsik- tig. «Det er derfor jeg har bedt Dem komme hit».

Churchill tar pipen ut av munnen og ser forventningsfullt på Chamberlain. Har «den gam- le mann» endelig begrepet at han trenger Winston Spencer Churchill for at det kan sitte en «hard» mere i regjeringen ved den kommende krig?

«Ser De, vi må opprette et nytt ministerium — et departe- ment for krigsmateriell. Det måtte da være en post for Dem!»

Churchill grynter skuffet. «Neville!» roper han opprørt. «En forvaltningsstilling! De vil begrave meg levende! Det var tider da man kalte meg «ma- rinens yndling»!»

«Ja, ja, jeg vet det», svarer Chamberlain ille berørt. Marine- minister er det denne Churchill vil være. Han vil ha det departe- ment hvorfra han kan rive alle tråder til seg — han kjen-

Slik forsvinner fengselsglorien

Johan Scharffenbergs bok om Folke Bernadotte

Johan Scharffenberg:
Folke Bernadotte og det
svenske redningskorps
1945. — T a n u m.

Dr. Johan Scharffen- berg er et sannhetssøkende menneske, fryktet og hatet, men mest beundret. Uten hensyn til «sannferdige ryk- ter», forvrengninger og be- visste hindringer, har han dissekert en mengde historisk stoff og funnet frem til en riktig menneskelig vurdering. I den grad er han på jakt et- ter sannheten, at han er blitt betegnet som et «sannhets- søkende rovdyr». Et fenome- nalt paradoks, som bare kan belyse hans fremragende go- de menneskelige egenskaper.

I sin høye aldersdom — nu snart 90 år — har han utgitt en ny bok «Folke Bernadotte» — som er et mesterstykke i klar, logisk og stringent tenkning.

Himmlers siste brev

Til general de Gaulle
fra gravens rand

I en omtale av de Gaulles memoarer i Svenska Afton- bladet fortelles det at etpar dage før det tyske sammen- brudd fikk general de Gaulle et brev fra Reichsführer SS Himmler. I dette brev frem- holdt Himmler at Frankrikes eneste vei til storhet og uav- hengighet gikk over et sam- arbeid med det da døds- dømt Tredje rike.

de Gaulle forteller i tredje

ner ham jo ut og inn denne im- pulsive, uoverveilede, ubendige mann som byr hans eget tørre, pedantiske vesen så meget imot.

(Neste gang: Krigshisserne finner hverandre).

Johan Scharffenberg

Hovedtemaet i boken er å påvise den engelske histori- ker Trevor-Ropers ten- densiøse og uholdbare angrep på Folke Bernadotte. Og han gjør det som sagt på en frem- ragende måte, idet han også skifter sol og vind til begge sider.

Under dette nevner han og- så som han sier: «En norsk krets som under påtvunget opphold i Tyskland, med fare for egen sikkerhet planla red- ningen». Hva almenheten har fått høre meget om!

Det er to navn han nevner: h.r.adv. J. B. Hjort og uni- versitetets rektor Didrik Arup Seip.

Porta. s. 7.

bind av sine memoarer at han ikke svarte på dette brev, «skrevet fra gravens rand», men han sier også at Himmler hadde rett i ett og annet med hensyn til fremtiden.

I Himmlers brev stod det bl. a. at angelsakserne vilde komme til å behandle de Gaulle som en satellit og be- røve ham hans ære hvis han stolte på dem og at russerne vilde bolsjevisere Frankrike og likvidere de Gaulle hvis han sluttet seg til Moskva.

de Gaulle er meget miss- fornøyet med vedtakene på Jalta-konferansen hvor han ikke fikk være med. Roose- velt og Churchill ga bort et veldig stykke av Europa på den konferansen, skriver han. Roosevelt gikk ut fra at USA og Sovjetsamveldet kunde samarbeide, en missforståelse som Trumann ikke gjorde seg skyldig i.

Såvidt det svenske blad. Ellers ser det nå ut til at Himmlers etterfølger Aden- auer har tatt opp det sam- arbeid som ikke kom istand dengang Europa kunne vært reddet. Isteden later målet nå til å være gjenopprettel- sen av Karl den stores rike under Pavens åndelige over- høyhet og kanskje med Otto av Habsburg som regent?

Ny sensasjon i Argentina

Erkebiskop Antonio Plaza beskylder frimurerne for å ha fremkallt den kirkestrid som førte til Perons fall

Buenos Aires i oktober
Erkebiskopen av La Plata, Antonio Plaza, har i et televisjonsintervju 18. oktober beskyldt frimureriet for å ha begått de kirkebrenninger som ble tillagt Peron i slutten av hans regjeringstid. Han sa bl.a. også følgende: «Frimureriet fører en dødelig kamp mot kirken verden over. Dets menn omgir til stadighet de regjerende og inspirerer dem til forfølgelse mot Kirken. Fra skyggene dirigerer frimurerne i hvert øyeblikk av forvirring de sivile makters konflikter med Kirken. Frimurerne fullbyrder sine hensikter gjennom et hemmelig undergrunnsarbeide som erklæringen fra det samlede argentiske biskopat 20. februar 1959 gir uttrykk for. Det er alltid frimureriet som beveger de politiske minoritetsgrupper», sier biskopen videre. «Jeg er ikke et øyeblikk i tvil om at det var så i Frankrike i det forrige århundre og likedan nå i Mexico, i Spania og til sist i Argentina. De bevisste eller ubevisste utøvere av frimureriets direktiver kan være en tjenestemann eller en menneskemengde, men det som dirigerer den er alltid det samme frimureriet».

Erkebispens første uttalelse om at det nå er på tide med en historisk revisjon av den kirkestrid som var en sterk medvirkende årsak til president Perons fall, utløste et frenetisk raseri over hele linjen. — Blant annet har forsvarsministeren utstedt et bombastisk kommuniqué, hvori det sies rett fram at de vepnede styrker ikke akter å tillate erkebiskopens forsøk på å gi Peron oppreisning, og i Kongressen har man forlangt hans avgang. Dette er imidlertid en sak som bare Paven selv kan ta stilling til. Imidlertid tør det være mindre kjent at Paven og den argentinske «ex-tyran» er personlige venner fra den tid da den unge Peron var i Europa som militærattaché. Den daværende høyprelat Roncalli, nå Pave Johannes 23, deltok noen år tilbake i en minnemesse for Eva Peron i Paris, og Pavens utsendinger er til stadighet i Ciudad Trujillo i konferanser med Peron, så utviklingen kan komme til å bli ganske interessant.

Det sies her i Buenos Aires at frimureriet kontrollerer både presse, kringkasting, kongress og mindretallspartier, så det er ikke å undres på at erkebiskopens uttalelser har vakt den aller største oppsikt. Forøvrig var det nylig et bombeattentat mot lokalet til frimurerne 23. grad i Buenos Aires. Bombeterroren er jo

Erkebiskop Antonio Plaza

forferdelig her for tiden. I løpet av siste år har det antagelig vært over 1000 bombeattentater og det har også gått menneskeliv tapt. De attentatmenn en har fakkert, har vist seg å være av alle politiske avskygninger: peronister, kommunister, medlemmer av de sivile revolusjonsbander fra 1955 og medlemmer av de øvrige «demokratiske» partiene. En episode fra den store katolske kirkefesten i Cordoba nylig Da presidenten var på vei til møteplassen i en bil, ble denne omringet av peronistiske demonstranter som lot det regne med mynstykker over Frondizi.

A. S.

Kjenner du deg igjen?

Den meget skrivende advokat i Stavanger, Trygve Wylter, hadde forleden i Aftenposten en artikkelserie om Tysklandspengene.

Han skildrer de tyske konsentrasjonsleires gru og nevner til slutt Grini. Jeg siterer:

— Men selvfølgelig. På Grini og i de øvrige norske fangeleirer og fengsler var behandlingen av de arresterte også alt annet enn korrekt: Røde Kors og andre kontrollinstanser ble nektet adgang, fangenes kontakt med utenverdenen og deres pårørende ble strangulert. Og i ly av dette lukkede system fikk fangevokterne utløsning for sin brutalitet og for sitt personlige hat til alle arrestanter. Ved siden herav kastet torturen og de vilkårlige henrettelsene sin mørke skygge og en permanent beengstende utrygghet innover den daglige tilværelse, mens mattrasjonene ble holdt på et helsemessig lavmål, som ikke var tilsagt av matsituasjonen ellers

Det kommunistiske undergravningsarbeid i USA

Professor dr. Olivers foredrag om spillet bak kulissene
DE LIBERALE INTELLEKTUELLES OPGAVE

Her kommer 2. del av det interessante foredrag som professor Oliver ved universitetet i Illinois nylig holdt for en større forsamling om problemer av den aller største interesse også for folk utenfor USA, fordi de alle strir med samme vanskeligheter

II.

Kommunistsammensvergelsen har et dualt grunnlag, en tvedelt organisasjon. Fra 1876 til 1907 var sammensvergelsen en hemmelig undergrunnsbevegelse, men siden 1907 var der opprettet et offentlig segment, som fra først av benevntes I.W.W. og i 1919 ble reorganisert som kommunistpartiet. Begge instanser ble ledet av en forbryter ved navn William Z. Foster, som var Felix Frankfurters nære samarbeider og protégé.

Det offisielle kommunistpartiet har aldri vært stort. Sannsynligvis har det aldri talt over 90 000 mann med medlemskort. På den ene side har det vært et rekrutterings- og prøveagentur, hvor loven de konspiratorer kunne bli innskrevet etter å ha bevist sitt verd og sine evner, for siden i all stillhet å bli overført til en eller annen undergrunnsavdeling — og på den annen side har det tjent som et skjold for å maskere og lette arbeidet for en del av undergrunnsapparatet, som drives av konspiratorer som spiller rollen som «liberale intellektuelle» og som skal få det amerikanske folk til å frelse seg fra kommunismen her hjemme ved å reformere lovgivningen og økonomien etter kommunistiske linjer og til å frilese verden fra kommunismen ved å beskatte seg selv til finansiering av utenlandske kommunistregjeringer. Det offisielle parti som vanligvis foregir å være mindre enn det i virkeligheten

i landet. Så Grinifolket har utvilsomt også en regning å sende inn — — —

Hvis en i stedet for Grini setter llebu så stemmer skildringen på de fleste punkter, bare med den forskjell at for llebufangene var forholdene meget verre.

Og så var det fred i landet.

Leo.

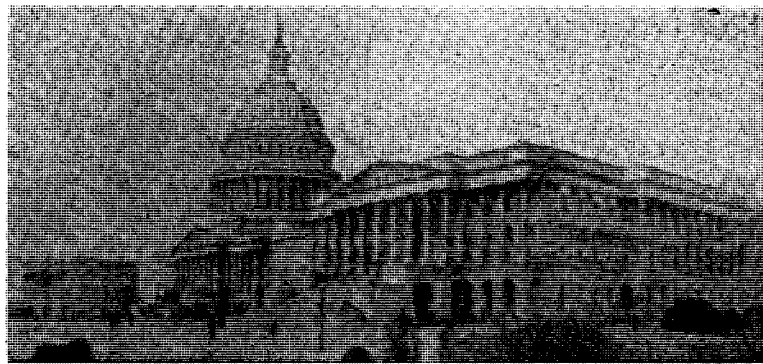

er, har aldri utgjort mere enn en liten del av sammensvergelsen. Louis Budenz forteller med adskillig humor at han, da han hadde arbeidet seg opp i partiet til å bli redaktør av «The Daily Worker» og medlem av The National Executive Council, begynte å føle seg som en mann av betydning inntil en av hans overordnede tørt bemerket: «Hva du har sett gutten min, er bare periskopet på undervannsbåten».

Det er den kommunistiske undergrunn som er vår virkelige fare og ingen vet akkurat dens totale styrke. Dens medlemmer benekter høylydt å

være kommunister og de er slik organisert at om alt går etter bestemmelsen så kan ingen konspirator positivt identifisere mere enn fem av sine medkonspiratorer. To medlemmer av F.B.I samt en ekskommunist samstemmer i å forsikre meg at det i hvert fall siden 1930 har vært kommunistenes faste politikk å lete opp unge menn og kvinner, ordne med deres ekteskap og om nødvendig hjelpe dem gjennom college og siden plasere dem i en eller annen kommune, gjerne en liten by. Her sørger partiet for dem i 15 år med alt hva de trenger for å oppnå en fast stilling i et faglig eller forretningsmessig virke innen kommunen. I de femten årene har de å holde seg klar av enhver mistanke og partiet har intet med dem å gjøre åpenlyst og forlanger intet av dem, ikke engang så meget som underskrift på et kommunistopp-rop. Først etter de femten årene begynner de å få ordrer — og å utføre ordrene.

Forts. side 7

Capitol, USA's kongressbygning

Uretten i Nürnberg

(Forts. fra s. 1).

Og disse Nürnberg-dommere, som allerede før de avsa sin dom ga de ulykkelige betegnelsen «forbrytere» — disse Nürnberg-dommere som talte i navnet til en rett som de selv hadde formulert, disse dommere som bringer verden, historien, den kristne tro, æren, ja selv medlidenheten med vilje til å stivne, de tok en dag på lykke og fromme til av disse tyve menn og lot dem henge i strikken i en galge, på vegne av en rett som ikke fantes, på vegne av grunnsetninger som ingen vet noe om og som bare er blitt opphøyet til lov og rett fordi seirherrene ville det slik.

Død er alltid død, men det finnes likevel forskjellige døds måter. Etter menneskelig oppfatning finnes det en vanærende død, som forneder, og en død som tross alt adler. En holder således døden ved strikken som en vanærende døds måte og døden ved skytning for ikke nedverdiggende for dem som har båret soldatuniform. Nürnberg-dommerne valgte den vanærende død. Tror de da at de 11 døde som var deres hendes verk vil forbli stumme og ikke bære noen frukter bare fordi det ikke ble utgydt noe blod?

Boken beskjefstiger seg også med den måte fanger og vitner ble truet og mishandlet på. En behøver jo bare å lese gjennom vitneprovene innhentet i Nürnberg til saken mot Quisling for å bli klar over hvorledes de var kommet istand. Forsåvidt er det ikke forbausende. For den som kjenner til hva som foregikk her i landet under navn av lov og rett er det heller ingen overraskelse å høre om disse ting, men det kan likevel være lærerikt å nevne noen eksempler fra Bardèches bok.

«26. april 1946 erklærte Julius Streicher, en av de anklagede, at han etter å være arrestert, i fire dage måtte være i cellen naken. "Man tvang meg til å kysse bena på negere. Man pisket meg. Man gav meg spytt å drikke. Man åpnet munnen på meg med makt med et stykke tre og spyttet inn i munnen på meg. Da jeg bad om å få et glass vann å drikke, førte man meg til latrinen og sa: «Drikk!»"

I betraktning av Streichers antisemitiske innstilling er det lett å tenke seg hvem mishandlerne var.

Generalfeltmarskalk Erhard Milch har avgitt en erklæring for myndighetene hvori han forteller at da han skulle vitne i saken mot Göring, sa den engelske major Emery (navnet er muligens falskt) til ham at

«hvis jeg fortsatt tenkte på å avgi vitneprov til fordel for de anklagede i saken mot Göring, Speer og de andre anklagede for den internasjonale rett, så måtte jeg på min side regne med å bli satt under tiltale for krigsforbrytelser. Jeg er-

klærte at jeg ikke hadde begått noen krigsforbrytelser og at det derfor ikke var noe grunnlag for å anklage meg. Emery svarte: "Det er meget lett å ordne. Hvis vi vil kan vi anklage enhver tysker for krigsforbrytelse og gjennomføre saken mot ham enten han så har gjort seg skyldig i noen krigsforbrytelse eller ikke. Hvorfor vitner De for Göring og de andre? De vil ikke gjøre det for Dem. Jeg gir Dem det gode råd å vitne mot disse folk. Det ligger i Deres egen interesse."

Jeg svarte ham at jeg bare sa sannheten, at min person ingen rolle spilte og at jeg ikke var redd for en sak. Emery svarte: "Husk på at De ennå er ung, ennå kan komme til å spille en rolle og at De også må ta hensyn til Deres familie."

Jeg avviste naturligvis det råd han ga meg selv om det kanskje var godt ment. Emery sluttet med de ord, at da kunne han ikke hjelpe meg. Fra dette øyeblikk av visste jeg at man ville prøve å få istand en krigsforbrytersak mot meg. Jeg fortalte dette til kameratene i Nürnberg og i Dachau og likeså til utsendinger fra Genfer Røde Kors.

Særlig populært var det å true vitnene med at de ville bli utlevert til russerne eller polakkene. Det går stadig igjen i «forhørene». Også med utlevering til Frankrike ble det truet, og det forteller jo litt om hvorledes det gikk for seg ved de franske domstoler. Et par andre eksempler fra rettsforklaringer:

«Man antydte overfor meg at jeg hadde to muligheter, enten å avgi en tilståelse eller å bli utlevert til de franske myndigheter. Kom jeg for fransk rett så var jeg sikker på å få dødsstraff. Jeg fikk en betenkningstid på 24 timer».

«Jeg ble etter å være arrestert forhørt av hr. Sachs, og denne truet meg med å bli utlevert til de russiske myndigheter. — Da jeg påberopte meg mitt sveitsiske statsborgerskap, gjorde han meg oppmerksom på at det ikke var diplomatiske forbindelser mellom Russland og Sveits».

Og siden vi snakker om hva som gikk for seg i de franske fengsler, så gjengir vi litt av en erklæring fra Alb. Schmidt om det forhør han ble underkastet:

«Undertegnede erklærer under eds ansvar at han mellom 15. og 24. mai 1945 hver natt ble mishandlet av franske offiserer i fengslet i Lörrach (Baden). Fengslet ble ledet av en fransk offiser ved navn M — —. Undertegnede ble hver gang bragt tilbake til cellen med blodet strømmende. Engang forlangte man til og med av ham at han skulle slikke opp blodet, og da undertegnede vegret seg for det ble han slått påny. Man truet ham med å hente hans frue og hans barn og i nærvær av dem å trekke ut neglene på fingre og tær. Hvis det ikke hjalp, så ville en gå løs på tennene hvis

han ikke ville tilstå det en anklaget ham for. Dette var en sjele kval for undertegnede, fordi beskyldningene var usanne og undertegnede aldri kunne tilstå noe slikt».

Dette er bare noen få og forholdsvis uskyldige eksempler på det som berettes om grusom tortur under forhørene, metoder som på ingen måte står tilbake for det en beskyldte SD for, og som en på løpende bånd dømte tyskere for mens verdenspressen uttrykte sin dype avsky over at slikt noe kunne foregå. Og alt dette foregikk i Nürnberg-domstolens egen regi. Det er høyst tvilsomt om pressen kan være uvitende om det som foregikk i fengsler og leire i så å si alle de land hvor «rettens og humanitetens forsvarere» hadde anbragt sine ofre.

I forbindelse med innleggene fra Trygve Wyller om folkerett og krigsforbrytelser, kan det ha sin interesse å gjengi fra boken hva det i § 442 i den engelske håndbok for militærrett heter om krigsforbrytelser:

«Krigsforbrytelser kan inndeles i fire grupper:

1. Brudd på de anerkjente regler for krigføring av medlemmer av de vepnede styrker.
2. Illegale fiendtlige handlinger begått med våpen av personer som ikke tilhører de vepnede styrker.
3. Spionasje og krigsforræderi.
4. Plyndring».

La oss slutte denne omtale av Bardèches bok med nok et sitat fra det portugisiske akademimedlem:

«I virkeligheten var de to verdener som stod overfor hverandre i Nürnberg, og som ikke kunne forstå hverandre. Mammons materialistiske verden og det demokratiske hykleri like overfor den idealistiske og heroiske holdning til et folk som forsvarte sin livsrett. Hvorledes skulle denne mette og materialistiske verden kunne forstå den urokkelige og heroiske livsvilje til et folk som trass i sitt mismot over det innskrenkede livsrum det hadde, i århundrer skjenket vår kultur u dødelige verker og som før annen verdenskrig stod i spissen for alle tekniske fremskritt i vårt århundre? Det er i overensstemmelse med den internasjonale presses kanalmentalitet å kaste seg påny over det tyske folks førere trass i den verdige holdning de viste da man lot dem vederfares en uanstendig behandling og dømte dem til døden. Med en i sannhet heroisk holdning, som er verd all beundring, døde de i Nürnberg, dømte som forløpere for en på nasjonalt grunnlag oppbygget sosial rettferdighet med en glødende bekjennelse til kjærligheten til deres folk og deres ideal».

Boken til Maurice Bardèche

Hjemmefronten og folkeretten

(Forts. fra s. 1).

regjeringen. Manuskriptet har ytterligere vært forelagt vedkommende myndigheter — sivile og militære — til uttalelse».

Mer kan man ikke godt forlange.

II.

Det er ikke grunn til her å gå skriftet gjennom i detaljer, da dette har vært gjort før, men les det en gang til. Det gir svar på de spørsmål, som advokaten frykter for må besvares med ja, hvor smertefull denne erkjennelse enn må være for «gode» nordmenn. Dermed går også den smukke betegnelse «landssvik», oppfunnet for anledningen, over på den såkalte motstandsbevegelse. Det går den veien.

III.

Det var forresten ikke en motstandsbevegelse, men to. Den ene satt i scene fra vest, den annen fra øst. Det innbyrdes forhold mellom dem var som hund og katt, men ett hadde de dog felles, krigsropet: «Heller tyskere enn NS». Meget nasjonalt! Deres kampmidler var også, såvidt man kan se, noenlunde de samme, snikmord og bankran.

Snikmord har funnet sin forklaring som nyttig (!) øvelse, og hva bankrøveri angår, så er det etter den stedlige norske etterkrigsjus falt dom for, å være et nasjonalt foretagende.

Hvis domstolen hadde hatt anledning til å overvære bytets fordeling eller fått en fortløpelig meddelelse om, hvorledes dette foregikk er det vel grunn til å tro at utfallet ville blitt et annet?

Et visst dobbeltmord i det sydøstlige Norge går i følge lagrettsdom også inn under begrepet nasjonalt foretagende. De etterlatte er dog ikke berettiget til erstatning p.g.a. at utøvernes nasjonalitet ikke omfattes av betingelsene.

inneholder en fylde av opplysninger for alle som er interessert i den store verdensrett som ble begått i Nürnberg, en urett ikke først og fremst mot de domfelte, men mot den menneskelige sivilisasjon. Spesiell interesse har disse ting også for oss norske domfelte, fordi fra uretten i Nürnberg strålte også all den annen urett ut. Denne bolsjevikiske heksedomstol hvor seirherrene trakk ned alt det menneskeheten hadde opparbeidet i århundrer var mønstret også for all den urett, for mord og mishandlinger, tvang og hykleri, som ble begått rundt i de enkelte land mot de nasjonale krefter og mot Tysklands venner.

IV.

Et av advokatens argumenter er også hensynet til den ene hjemmefrontleders fremskredne alder og at man kan komme til å tillegge ham skylden for massegravene på Trandum. Det har ingen nød. På dette punkt har man heldgardert seg fra første stund. Det er nemlig opplyst på kompetent hold at enhver som meldte seg til den hemmelige hjemmefronttjeneste ble instruert om, at han i følge folkeretten løp den risiko å havne der og at ledelsen frala seg ethvert ansvar for dette. Foranlediget ved denne opplysning har jeg blant venner og bekjente i den leir forsøkt å finne en, som har fått denne beskjed. Det har hittil ikke lyktes

Advokat Wyller overser i denne forbindelse den annen hjemmefrontleder hr. Peder Furubotn. Han er dog, sin naturstridige ideologi til tross, et hederlig og tiltalende menneske. Det turde dog være tvilsomt om «argumenter» av denne art av en Folkerettsdom vill bli ansett som relevante.

Imidlertid er det nå opp til hr. Furubotn å reise et tilsvarende krav overfor Øst-Tyskland. Forhåpentlig med et mindre forsmedelig resultat.

«Ja de pe-enga, ja de pe-enga, de er til bekymring for alle og enhver».

Olaf Holm.

Daglig friske blomster

KRANSER til alle priser

SYNNØVELIE
Blomsterforretning

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, pris 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-
merte beslag. Takst av
jern, malertrapper og helse-
re loftstrapper.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Oslo Johnstonsgt. 5 - V. Lade-
moen Kirke — Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMØEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Averter i Folk og Land!

Scharffenbergs bok

(Forts. fra s. 4).

Om Hjort forteller han at han hadde tilhørt Nasjonal Samling, men brøt ut i januar 1937 ved et skarpt brev til Quisling (en ikke helt korrekt og fyldestgjørende fremstilling), og videre: «Formodentlig etter ordre av Terboven ble Hjort arrestert i oktober 1941, sendt til Tyskland i februar 1942 og holdt fengslet til han i mai 1942 ble løslatt med tillatelse til å bo i sin fetters slott i Gross Kreutz — en landsby øst for Brandenburg. Hjorts mor var tysk, født von der Marwitz, to av hans søstre var gift med sønner av den kjente general grev Rüdiger v. der Goltz; disse slektsskapsforbindelser kan vel ha bidratt til frigivelsen; han måtte forplikte seg til ikke å forlate Tyskland under krigen».

Om Seip sier Scharffenberg: «Seip ble arrestert 11. september 1941. I april 1942 ble han sendt til Tyskland og etter opphold i flere fengsler frigitt 23. desember 1942 på lignende vilkår som Hjort. Han ble først henvist til å bo i München, deretter i Berlin fra slutten av april 1943. Hans hustru fikk lov til å reise til Tyskland for å bo sammen med ham. I Berlin kom Seip i forbindelse med Hjort og etter det voldsomme bombardement natten 22.—23. november 1943 flyttet han og fruene til Gross Kreutz, men han besøkte regelmessig Berlin».

Så forteller Scharffenberg videre om disse to's deltagelse i arbeidet med redningen av fangene.

Det bemerkelsesverdige ved det Scharffenberg beretter er at disse to satt arrestert bare en kortere tid: Hjort i 3 måneder og Seip i omkring 8 måneder. Siden kunne de vandre temmelig fritt. Dette har ikke den norske almenhet i noen større utstrekning fått vite noe om.

Ellers er det pussig at Scharffenberg høyst ukorrekt sier at: «formodentlig etter Quislings ønske ble Hjorts hustru og deres barn også forvist til Tyskland», mens han når det gjelder Seip forteller at han «hustru fikk lov til å reise til Tyskland for å bo sammen med ham».

Værre var ikke tilstanden i «nazi»-riket, selv ikke under krigen hverken med mat eller på annen måte. De har beveget seg til og med fritt, måtte bare ikke forlate Tyskland.

Sic transit gloria «Gefängnisses». Slik falmer fengsels-glorien. Og nu da det patriotiske offer skal utbetales pr. fengselstid uansett fengselsgrunn, er vi vel ferdig med hele glorien.

Om Tysklands anstendige behandling av krigsfanger uttaler Scharffenberg

på side 12: «Krigsfangene var beskyttet ved Genevekonvensjonen av 27. juli 1929, som nazistene noenlunde overholdt, ikke minst av hensyn til at også fienden hadde tyske fanger og kunne gå til repressalier mot tyske overgrep. Det internasjonale Røde Kors (IRK) hadde en delegasjon i Tyskland med rett til å ta seg av krigsfangene».

Kanskje med tanke på Røde Kors politiske opptreden etter den annen verdenskrig, bl. a. da norske sykesøstre ble straffedømt for pleie av sårede og syke etter frigjøringen som forredere, siterer Scharffenberg på side 97 følgende ord av Bernadotte i boken «I stället för vapen»: «Vad som sedan hänt, inte minst de erfarenheter vi gjort efter andra världskriget, väcker en längtan att få utvida detta motto til «Post arma caritas» — «Efter vapnen Barmhjertighet».

Folke Bernadotte falt 17. september 1948 som offer for et upåtaalt jødisk attentat. Han hadde fått i oppdrag av FN å søke å ordne forholdet jøder-arabere. Han døde på sin post. Israel har ikke forfulgt drapsmennene, FN og Sverige har funnet seg i denne eklatante urett, under parolen Hysj-Hysj!

Scharffenberg nevner på s. 110 at Bernadottes «rettsfølelse ytrer seg f. eks. i hans kritikk av Nürnberg-domstolen: «Är det verkligen rätt att fälla en kollektiv dom över alla medlemmer i en viss sammanslutning? Är det verkligen absolut säkert, att alla som gått in som medlemmer exempelvis i SS gjort sig skyldiga till ett brott? Men utan att vara brottslig kan man väl inte dömas» («I stället för vapen» s. 147).

Den barbariske verdensutvikling som fremmes av relativt få trådtrekkere bak kulissene, skjønt de av og til opper seg på offentlige, svære kongresser — kan ikke tale personer som Folke Bernadotte. Det gråtes litt ved kisten, det er så. Kulturprofetene stikker hodet i busken. De står selv snart på menuen som stekt eller avkokt!

A. L.

Løssalg av FOLK OG LAND i Oslo

Foruten hos Helge Johannesen, Teatergt. 6 og Ellima, Ole Vigs gt. 13, er Folk og Land nå også å få kjøpt i Narvesens Kiosk i Stortingsgaten, vis a vis Cecil.

Major Kjelstrup

(Forts. fra s. 2).

bunnhederlige grndighet som særpreger ham, er det ikke lett å finne feil i arbeidet han legger frem.

Også på mange andre felter har Kjelstrup nedlagt et like verdifullt arbeid som i denne brosjyre og det er bare vel fortjent når jeg i dag på vegne av de mange takker ham for innsatsen og ønsker ham til lykke med dagen.

O. M.

Major F. H. Kjelstrup ble utnevnt til premierløytnant i 1906 etter gjennomgått krigsskole. Fra 1907 til 1910 tjenestgjorde han i Belgisk Kongo som kompani- og territorialsjef. Etter noen års garnisonstjeneste, blant annet ved Underoffisersskolen i Halten, og etter å ha gjennomgått Centralskolen ble han utnevnt til kaptein i 1912 og virket senere som kompanisjef, vesentlig i Nord-Norge. I 1930 kom han til Østfold infanteriregiment nr. 1 og ble i 1933 utnevnt til major. Fra 1920 var han innbeordret i Forsvarsdepartementet, hvor han ved krigens utbrudd tjenestgjorde som sjef for 4. hærkontor. Under dette kontor hørte bl. a. hærens forpleining, bekledning og utrustning m. v. samt de lønsmessige og administrative bestemmelser.

Ved Nasjonal Samlings overtagelse av styret høsten 1940 overtok majoren etter anmodning ledelsen av Sivilforvaltningen for hær og marine. I tiden juli — desember 1941 var han videre sjef for Den norske Legions hovedstab i Oslo og startet i denne egen-skap den norske deltagelse i kampen mot bolsjevismen. Staben ble som kjent oppløst etter avgivelse av feltavdelingen til Waffen SS og opprettelsen av et vervekontor for overtagelse av de gjestående arbeidsoppgaver. — Grunnen til dette var at staben etter tysk oppfatning holdt for sterkt på de tilsagte norske retningslinjer. I 1945 ble majoren arrestert sammen med titusener av andre NS-medlemmer og ble holdt innesperret helt til julen 1950. Siden har han ført en energisk kamp mot uretten på en rekke felter, blant annet førte han en årelang kamp for å få tilbakelevert en dagbok som ble beslaglagt av direktøren under majorens Akershusopphold. Det er nylig falt dom i denne sak og majoren vant saken blankt med saksomkostninger. Også vårt blad har kunnet glede seg ved bidrag fra majorens penn.

KLOKE ORD AV

Alf Larsen.

— Det er jo på det rene nå at en stor del, ja, man tør vel si et flertall av dem som har vært de ledende i rettsoppgjøret ikke var i den situasjon at de skulle ha påtatt

Det kommunistiske undergravningsarbeide i USA

En av undergraverne: Roosevelts betrodde rådgiver i Jalta, Alger Hiss, senere dømt som spion for Sovjet.

(Forts. fra side 5).

Undergrunnen arbeider under utallige masker på utallige prosjekter av hvilke flere kunne synes lite tjenlige for formålet. Mr. William Rusher, som i noen år var medlem av den lovbestemte stab i Senatets Internal Security Committee, mener at der for tiden er 10 000 separate organisasjoner, hver rettet mot et enkelt mål, mange av dem tilsynelatende helt uskyldige. Men alle har en ting til felles, de simulerer en veldedig eller altruistisk interesse i menneskelig velferd og foregir at de arbeider til fremme av et eller annet «sosialt gode». Disse fronter tjener først og fremst som midler til å etablere og opprettholde over massen av «narrem» (dupes) — velmenende og ofte også forstandige folk, som ikke har anelse om hvem som leder dem og tenker for dem. Uten selv å vite det, utgjør de den tredje og største sirkelen i kommunistmakten.

Uimotståelig press

Denne internasjonale sammensvergelsen har gjennomtrengt hvert avsnitt i amerikansk liv og har oppnådd effektiv kontroll over flere av de mest strategiske. Det er innlysende etter beretninger fra mange spredte kilder, derunder bekjennelser fra angrende kommunister og mange rapporter fra kongresskomiteer. Men la meg få lov å innprente dere at alle disse undersøkelser (investigations)

seg dommerhvervet. Jeg tror at dette er meget forsiktige ord, og jeg skal ikke utdype emnet. Det er nok her å hen-vise til hva der er fremkommet gjennom og omkring prosessene, sist gjennom angrepene på en bekjent offentlig anklager —

(I Tønsberg Blad 7. 2. 1951).

fra Huset (kongressen) og Senatets komiteer bare har vært fragmentariske og kun berørt mindre betydelige medlemmer av sammensvergelsen. Endog avdøde senator McCarthy opererte for det meste bare i periferien av sammensvergelsen, og dere vil erindre at da han åpnet en undersøkelse som øyensynlig ledet til forredernes rede i Pentagon, ble han fjernet av den internasjonale kommunismes ledere, som i det de utnyttet sin kontroll over presse, radio og televisjon slo denne store amerikanske patriot ned på kanskje den mørkeste dag i amerikansk historie i Valley Forge. Der har ikke vært anstillet noen inngående undersøkelse angående kommunismen i De Forente Stater. Muligens vil dere erindre at dommer Robert Morris, hovedrådgiver for Senatets Internal Security Subcommittee, i fjor fastslo i en radiotale at ingen kongressundersøkelse hadde gjort noe større for å treng inn i sammensvergelsens struktur, idet komiteen, da den syntes å ville følge de større konspiratorer på sporet, ble stoppet i arbeidet av «uimotståelige krefter» (irresistible pressures). Og selv dommer Morris våget ikke å gjøre rede for disse krefters natur eller kilde.

Det kommunistiske nedbrytningsvev strekker seg nå fra den enkleste småskole til landets høyeste domstol. Selv-sagt blir kommunistenes verk mange steder besørget av marionetter og leiesvenner (puppets and stooges), som ikke forstår at de blir misbrukt, eller av svindlere, spektakelmakere og andre sosiale parasitter som f. eks. typiske byråkrater hvis hele streben går ut på en eneste ting: en kvikk og lettvinnt jobb (buck).

Men sammensvergelsen så vel som arméer må måles i antallet av de tropper som kan stiles i marken og ikke etter de få som kjenner og approberer overkommandoen strategiske planer.

Progressiv oppdragelse

I de offentlige skoler f. eks. er teknikken med hensyn til det som blir kalt «progressiv oppdragelse» beregnet på å sløve og for dumme adolescentene (skoleungdommen) og forderve deres karakter, og er i virkeligheten et særlig raffinert bedrageri iverksatt av en del parasitter, som utnytter skatytternes enfoldighet. Men utnyttelsen av uvi-tenhets og tilskynnelse til seksuell promiskuitet tjener nettopp kommunistenes formål: å degradere menneskeheten og er i stor utstrekning blitt gjennomført under kommu-

Forts. s. 8

Det kommunistiske undergravningsarbeide i USA

(Forts. fra s. 7).

nistisk ledelse. Og de høster nå hva de så flittig har sådd. I fjor spurte en av mine yngre universitetskolleger sin nybegynnerklasse — tyve gutter og piker som sannsynligvis var kommet fra tyve forskjellige høyskoler (high schools) omkring i statene — om kommunismen. Og nitti prosent av dem — atten små papegøyer — svarte: «Alle vet at kommunismen er den ideelle form for regjering. Vi lærte alt om det på høyskolen (high school)».

I universitetene har kommunistene fremmet og satt fart på avslappingen fra vår gamle målestokk for undervisning og åndelig uavhengighet (scholarship and intellectual integrity) og har nå endog fått dem så å si forkastet. Colleger og universiteter var sannsynligvis også kommunistenes første store mål. Ingen har såvidt jeg vet foretatt noen undersøkelse av det innskrevne medlemskap i de sosialistklubber, som John Dewey fikk stiftet i årene 1905 — 1910 eller av deres virksomhet i collegene og universitetene omkring i landet. Jeg kan derfor ikke si noe om disse klubbene var eller ikke var tiltak fra kommunistfrontens side. Den første kommunistcelle jeg hørte omtale sies å være organisert ved Harvard i 1910.

En må anse det på det rene at hvert eneste college og hvert eneste universitet av betydning har sterke kommunistceller i sine fakulteter. Dr. J. B. Matthews som har viet sitt liv til studiet av kommunistisammensvergelsen, antar at kommunister som medlemmer eller som betrodde tillitsmenn kontrollerer mere enn 3000 lærere i våre collegier og universiteter. Louis Budenz antar på grunnlag av de opplysninger han fikk da han var partimedlem at der er 3500 medlemmer. En annen eks-kommunist meddelte meg at det fantes celler som Budenz ikke hadde kunnskap om.

Liberaler intellektuelle

Men hvis dere ønsker å se hvor langt giften har trengt inn, må dere gå lengere enn det foran anførte og feste dere ved disse fribytters stadige fornektelse av at de skulle være skolemessig opplært — de er, påstår de, bare uskadelige «liberaler intellektuelle» (sweet liberal intellectuals). I en nylig utgitt bok «Den akademiske ånd», av Paul F. Lazarsfeld og Wagner Thielens, vil dere se at i heste- og karjoltiden var det læreanstaltens oppgave å bevare den kulturelle og vitenskapelige tradisjon, mens det i vår moderne tid er universitetsprofessorens oppgave (jeg siterer) «å underminere

.... tidligere skikk og bruk samt sosial autoritet» (custom and social authority). Nå, den slags skulle jo ikke være noen særlig god anbefaling til medlemskap i den kommunistiske sammensvergelse, men i fall noen av de «intellektuelle» ikke skulle være skarp nok til å skjønne pointet (get the point), søker forfatterne flere steder i boken gjennom sosiologisk pølsesnakk (gobbledegook) å bevise at et universitets «skolemessige prestisje» er direkte proporsjonal med antallet av de fakulteter som ønsker kommunister velkommen og gjerne vil ha opprettet kommunistiske celler blant studentene.

Av hensyn til den akademiske verden skal jeg dog tilføye at de amerikanske kirkesamfund heller ikke har vist noen større motstand overfor konspiratørenes innpass. Herbert Philbrick, agenten for F.B.I. som har virket 9 år i den kommunistiske «underground» tror at konspiratørene har fått større hjelp av de amerikanske prester enn av noen annen etat.

Jeg har ikke til hensikt å oppregne hver enkelt av de segmenter innen vårt amerikanske samfund, hvor kommunistisk inntrengen er blitt offentliggjort og derfor skulle være alminnelig kjent. I stedet vil jeg ganske summarisk peke på noen få områder, hvor der etter min erfaring ikke har vært foretatt noen undersøkelse, men hvor undersøkelse er påtrengende nødvendig.

Dere vil erindre at i 20-årene ble to røvere Sacco og Vanzetti arrestert, og senere henrettet for forbrytelser, hvor deres skyld var utvilsom. Men disse menn var, likesom Stalin i sin ungdom, både bankrøvere og kommunistagenter. Og derfor ble en langvarig og lidenskapelig agitasjon satt i gang — og som ble ledet av en så fremragende person som professor Felix Frankfurter ved Harvard-universitetet — for å få forbryterne frigitt. — Jeg gjør også oppmerksom på at i den kommuniststaten som nylig er blitt opprettet på Cuba er, i følge oberst Siegrist, en av de offisielle krefter en mann fra Milwaukee, Wisconsin, ved navn Hermann Marks, som har en politirekord på 32 fengslinger, og som nylig ble løslatt etter dom for voldtekt. Det er å anta at forbrytere med sadistiske tendenser av naturen tiltrekkes av kommunismen. En nærmere undersøkelse her kunne muligens avdekke interessante detaljer.

Velgjørenhet begynner i hjemmet.

Jeg vill gjerne få anføre at vi har inntrengende behov for

NY SKYTSELGEN

Erkeengelen Michael er blitt utnevnt til skytshelgen for de italienske bankierer, så nå blir det nok sving på forretningene.

CASTRO I FULL SVING IGJEN

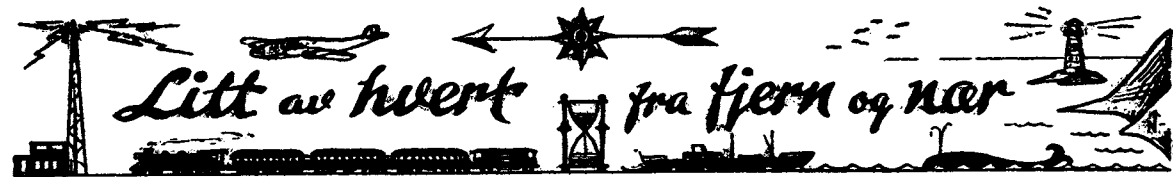
På Cuba er vår gamle venn med skjegget Fidel Castro iferd med å fylle fengslene igjen. Bare i den østlige del av Cuba er 400 personer arrestert i den siste tid, anklaget for å ha deltatt i en sam-

å få undersøkt utstrekningen av den kommunistiske utnyttelse av den offentlige velgjørenhet og spesielt den organiserte. Vi vet at offentlige velferdsagenter selvfolgelig også virker lokkende på kommunistene og like så lokkende som salvielyngen på klapperslangene.

Herbert Philbrick mener at en tredjedel av toppfigurene på kommunistkonspiratørenes rangstige er ambragt i et føderalt agentur, nemlig i departementet for «Health Education and Welfare», og observatører i Washington antar at mellom 70 og 80 pct. av de ansvarlige tjenestemenn der er medlemmer av sammensvergelsen — og det er i forbigående sagt en antakelse som vil hjelpe oss til å forstå hvorfor det nevnte departement ble bevilget mere enn noe annet departement på presidentens såkalte «economy budget» for inneværende år. I mitt foredrag i aften har jeg imidlertid bare den private velgjørenhet for øye, nemlig de agenturer som hvert år tigger dere om penger.

Kommunistene har som dere vet en egen sans for den humor som består i å lure publikum. Dere vil erindre at den første uheldige kommunistrevolusjon i Kina i 20-årene til dels ble finansiert av fonds som var innsamlet her i landet til hjelp for «den sultende kineser». Dere vil også erindre at den marxist-dominerte kringkastingsstasjon som kalles Radio Free Europe, ledet av Fulton Lewis jr. i fjor til dels ble støttet av fonds innsamlet av amerikanske spyttslikkere, (suckers) for å bekjempe kommunismen. Dere har kanskje sett den amerikanske legions rapport om den uhyggelige organisasjon UNICEF, som lot tre fjerdedeler av de penger som var innsamlet av bare gjennom tiggeri fra dør til dør, gå til åpenbart kommunistiske land, slike som det røde Kina, mens der for den resterende fjerdepart overhode ikke ble gjort regnskap.

(Forts.)

mensvergelse ledet av major Hubert Matos. Det rare er at folk deltar i sammensvergelses mot et styre som i henhold til de norske avisers opplysninger er så velsignelsesrikt. Kanskje Studentersamfundets importerte kvinnelige våpenekspert fra Cuba kan gi forklaring på hvorfor Cubas fri og lykelige folk gjør oppstand uavlatelig mot all lykken og friheten?

ORGANISERT LISTERETTING LOVLIG

De gode norske demokrater har vært sterkt missfornøyet over at velgerne ved kommunevalget i stor utstrekning selv vilde ha et ord med i laget når det gjaldt hvem som skulde inn i kommunestyrene. De rettet og føyet til på partilistene til stor missfornøyelse for de stedlige overdemokrater. Og så strømmet da klagen inn til Kommunaldepartementet. Det har aldri vært så mange klager før, forteller byråsjef Helge Hammer til Arbeidernes Pressekontor. Et par av de mest nidkjære partiaviser har forsøkt å innbilde folk at det skulde være ulovlig og næsten straffbart å organisere listeretting ved valget. Dette er naturligvis noe vass. Byråsjefen erklærer da også uttrykkelig at valgloven intet sier om dette og at velgerne kan organisere strykningen så meget de vil. Hvis da ikke denne velgernes siste lille rettighet også blir demokratisert bort innen neste valg.

LANGFELDT PÅ KRIGSTIEN IGJEN

Professor Langfeldt har gjennom pressen fra et eller annet sted i utlendighet gått løs på Marie Hamsuns siste bok. Han forteller at fru Hamsun, som ble tvangssendt til ham fra fengslet hvor hun var innesperret, gav sine opplysninger «helt frivillig» og likeledes beskylder han Hamsunfamilien for selv å ha hjulpet til å gjøre erklæringen tilgjengelig for uvedkommende. Det er helt utrolig hva denne professor udi galskap kan få seg til å skrive. Marie Hamsun tilbakeviser da også indignert hans uttalelser. Hvor frivillig jeg gav mine opplysninger fremgår av min bok, skriver hun. Med hensyn til dette at Hamsunfamilien skulle ha handlet som professoren angir, så tilbakeviser hun bestemt beskyldningen.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 20 — OSLO

«Hva mener han egentlig?», skriver hun. «Det står til professoren å skaffe bevis for sin påstand».

BARE KARTOTEKLIK

I det østtyske paradis beklager Walter Ulbricht seg over manglende interesse blandt medlemmene i «Freie Deutsche Jugend». Av 60 000 medlemmer i Dresden kommer bare 200 på møtene. Alle de andre er kartoteklik, sier han, og det er vår oppgave å vekke dem til nytt liv. Det tør imidlertid kanskje bli verre, for en ting er å tvinge folk inn i upopulære organisasjoner, en annen ting som ikke kan fremtvinges er interesse og begeistring.

SKOLEBØKENE

Påny skal skolebøkene granskes og forbedres, men det er ingen som faller på den nærliggende tanke å bringe dem i overensstemmelse med sannheten når det gjelder det som presteres av hets og uetterretteligheter i forbindelse med etterkrigsoppgjøret og forholdene under okkupasjonen. Det er Foreningen Norden som nå skal gå løs på geografibøkene for å rydde bort feil og misforståelser som det heter. Skjønt gudene må vite hva slags alvorlige feil en kan få gjort i geografibøkene og hvordan noen meter for lite på en fjelltopp kan skade det gode naboforhold mellom de nordiske land. På et møte av disse geografiforbedrere i Oslo nylig uttalte man at den gjensidige granskning av «de nordiske lærebøker, har vært så verdifull at man foreslår at et tilsvarende arbeid blir tatt opp mellom andre land. Men når vil så herrne si et Pauli ord om den «historie» som idag serveres norske skolebarn og antagelig også svenske og danske?

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo